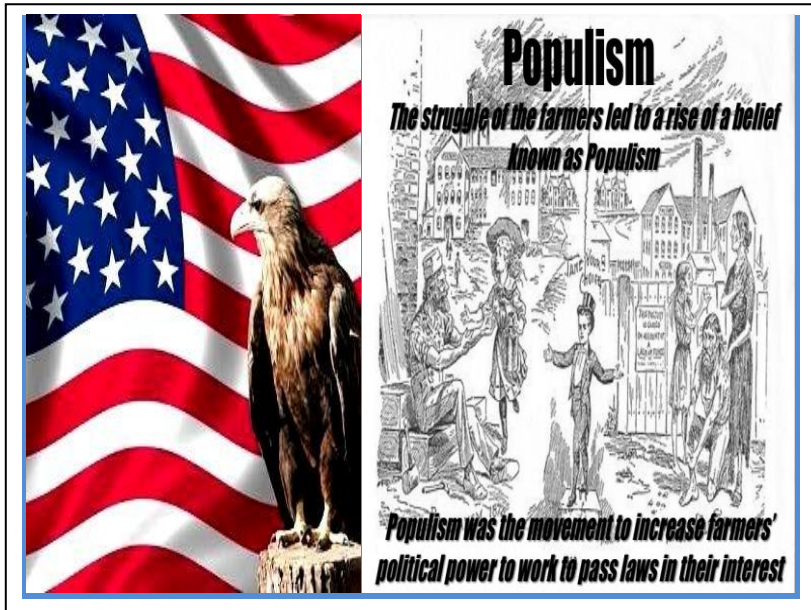

บทความที่ : **5**

Article :

ปฐมบทแห่งขบวนการนโยบายประชานิยมใน
สหรัฐอเมริกา : ข้อพิพาทจากกระบวนการ
ทางการเมืองของกลุ่มเครือข่ายทางการเมืองเกษตร
ในช่วงปลายศตวรรษที่ 19

*Origin of Populism Policy Movement in the
United State of America: Approach From
the Political Process of Agricultural Networks in
the Late of 19th Century*

โกวิท วงศ์สุรวัฒน์*

Kowit Wongsurawat

* ราชบัณฑิตยสถาน [Thai Rayal Academy];

E-mail: kovit.wongsurawat@hotmail.com

บทคัดย่อ

บทความชิ้นนี้ต้องการนำเสนอประเด็นสำคัญที่น่าสนใจเกี่ยวกับที่มาของขบวนการที่เรียกว่าประชานิยมของสหรัฐอเมริกา ที่เป็นผลพวงมาจากข้อเรียกร้องและแรงสนับสนุนที่เกิดขึ้นจากปัญหาและความต้องการของกลุ่มเครือข่ายทางเกษตรกรรมในช่วงทศวรรษที่ 1850s – 1890s ตามที่ผู้เขียนต้องการนำเสนอผ่านพัฒนาการทางประวัติศาสตร์จากการวิเคราะห์เอกสารเพื่อพรรณนาให้เห็นว่า คำว่า ประชานิยม ในบริบทและความหมายที่เกิดขึ้นในช่วงดังกล่าวผ่านบทความชิ้นนี้

คำสำคัญ : ประชานิยม; กลุ่มเครือข่ายทางเกษตรกรรม; สหรัฐอเมริกา

Abstract

This article aimed to present on interested issue about a background of movement of the populism in the U.S.A. which consequences from demands and supports in problems and requirements of the agricultural Network Groups in 1850s – 1890s. The author purposed to present through historical development from a documentary analysis for describing a concept of “populism” which was risen a definition and context in late of 19th century.

Keywords: Populism; Agricultural Network Groups; The U.S.A.

บทนำ

ขบวนการประชานิยมในสหรัฐอเมริกาที่จะได้นำเสนอต่อไปนี้นั้น หมายถึง การถือกำเนิดของพรรคการเมืองและขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมที่มุ่งจะพิทักษ์และส่งเสริมสิทธิประโยชน์ให้แก่บรรดาชาวานาชาวไร่ หรือเกษตรกรของสหรัฐอเมริกา ซึ่งบรรดาเกษตรกรอเมริกันส่วนใหญ่จะอาศัยอยู่ทางภาคใต้และภาคกลางด้านตะวันตกของประเทศ ทั้งนี้การที่เกษตรกรส่วนใหญ่อยู่ภูมิภาคดังกล่าวเนื่องจากภูมิอากาศแบบเขตอบอุ่นและผืนดินที่อุดมสมบูรณ์ในเขตภาคใต้ตอนล่างของสหรัฐอเมริกา นั้นเหมาะสมที่จะทำการเพาะปลูกพืชพันธุ์ต่างๆได้เป็นอย่างดี ไม่ว่าจะเป็นใบยาสูบหรือธัญพืชต่างๆ (Divine, et al., 2002: p. 409) ผิดกับทางภาคเหนือที่มักจะเป็นเมืองและเขตประกอบการอุตสาหกรรม หรือทำธุรกิจค้าขายเป็นหลัก

การทำเกษตรกรรมโดยเฉพาะอย่างยิ่งในแถบภาคใต้นั้นเป็นอาชีพหลักของชาวอเมริกันมาตั้งแต่ไหนแต่ไร แต่เมื่อเริ่มเข้าสู่ทศวรรษที่ 1870 ความเดือดร้อนของเกษตรกรก็เริ่มก่อตัวขึ้นให้เห็นอย่างชัดเจน ความเลวร้ายในเขตชนบทของอเมริกันเป็นเงื่อนไขที่ทำให้ประชาชนจำนวนมากละทิ้งไร่นาที่ดินทำกินของตนเอง ในขณะเดียวกันความเปลี่ยนแปลงในวิธีการทำเกษตรกรรมและตลาดสินค้าเกษตรทำให้ชีวิตของบรรดาเกษตรกรต้องขึ้นอยู่กับการตัดสินใจทางการค้าของนักธุรกิจในเมืองใหญ่มากยิ่งขึ้น ปฏิกริยาเหล่าเกษตรกรที่มีต่อกระแสเช่นนี้ก็คือการที่เกษตรกรเริ่มที่จะดำเนินกิจกรรมทางการเมืองผ่านทางขบวนการประชานิยมแห่งชาติในช่วงทศวรรษที่ 1890 เป็นต้นมา (Schultz, 1999: p. 128) ซึ่งสาเหตุแห่งความเดือดร้อนของเกษตรกรรวมทั้งปัญหาเกษตรกรในสหรัฐอเมริกานั้นเป็นปัญหาของเกษตรกรทั่วโลก กล่าวคือ เกษตรกรอเมริกันเป็นศัตรูที่ร้ายกาจที่สุดของตนเอง โดยที่สหรัฐอเมริกามีที่ดินอันอุดมสมบูรณ์กว้างใหญ่ไพศาล และมีความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีในการเกษตรเป็นอย่างดี เกษตรกรจะผลิตพืชพันธุ์ และผลผลิตทางการเกษตรได้อย่างมากมาย ทำให้ราคาของผลผลิตทางการเกษตรตกต่ำ (โกวิท วงศ์สุรวัฒน์, 2548: 118) อันเป็นชนวนให้เกิดขบวนการประชานิยมขึ้น

ชนวนให้เกิดขบวนการประชานิยม

หากจะกล่าวต่อไปแล้วสามารถจำแนกสาเหตุของการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองเกษตรในสหรัฐอเมริกา อันกลายเป็นสาเหตุของปัญหาของบรรดาเกษตรกรและเป็นชนวนให้เกิดขบวนการประชานิยมเกิดขึ้น 4 ประการ ได้แก่

1. การใช้เครื่องมือทางการเกษตร เดิมการทำเกษตรกรรมในสหรัฐอเมริกาใช้วิธีการดั้งเดิมที่ล้าสมัย คือ การอาศัยแรงงานโดยเฉพาะแรงงานทาสเป็นหลัก (ไม่ว่าจะเป็นทาสชาวอินเดียนหรือแอฟริกัน) แต่เมื่อมาถึงช่วงปลายศตวรรษที่ 19 เทคโนโลยีเกี่ยวกับเครื่องจักรกลทางการเกษตรก้าวหน้าไปมาก จึงมีการนำเครื่องจักรกลเหล่านั้นมาใช้ในไร่นามากขึ้น ซึ่งผลก็คือทำให้ประสิทธิภาพในการผลิตเพิ่มขึ้นจากเดิมอย่างมหาศาล แต่การใช้เครื่องจักรกลนี้เองก็ก่อให้เกิดปัญหาตามมา โดยปัญหาที่เกิดขึ้นได้แก่

1) เกิดความต้องการในการใช้ทุนเป็นจำนวนมากเพื่อมาซื้อเครื่องจักรกลมาใช้ในการทำเกษตรกรรม

2) เครื่องจักรนี้ต้องการดูแล บำรุงรักษา และซ่อมแซม ซึ่งก็ต้องใช้เงินทุนในการนี้เพิ่มขึ้น ทำให้เกิดความเสียหายทางการเงินมากขึ้นกว่าเดิมอย่างมาก

2. การบุกเบิกพื้นที่ทางการเกษตรกรรมใหม่ๆ เพิ่มขึ้น เมื่อมีการใช้เครื่องจักรกลเข้ามามีส่วนในการทำเกษตรกรรมแล้วก็ทำให้ความสามารถในการผลิตของเกษตรกรเพิ่มมากขึ้น จนกระทั่งที่ดินที่มีอยู่เดิมไม่เพียงพอต่อการผลิตของตนเอง นอกจากนี้การที่เกษตรกรต้องลงทุนจำนวนมากไปกับเครื่องจักรกลทางการเกษตรก็ทำให้พวกเขาต้องการที่จะถอนทุนคืนโดยเร็ว (เพราะทุนบางส่วนก็ได้มาจากการกู้หนี้ยืมสิน) ทว่าการจะหาที่ดินเพิ่มขึ้นกลับทำให้เกษตรกรเป็นหนี้มากขึ้นกว่าเดิมเนื่องจากในขณะที่ราคาที่ดินสูงขึ้นแต่ราคาผลผลิตทางการเกษตรกลับลดต่ำลง ดังนั้นบรรดาเกษตรกรจึงเริ่มที่จะนำทรัพย์สินของตนเองไปจำนองเพื่อที่จะหาทุนรอนเพิ่มพื้นที่เพาะปลูกของตนเอง

นอกจากนี้แล้วการที่ระดับปริมาณน้ำฝนที่สูงขึ้นมากกว่าผิดปกติระหว่างช่วงทศวรรษที่ 1870 กระทั่งถึงช่วงต้นทศวรรษที่ 1880 ก็กลายเป็นเสมือนตัวเร่ง

ปฏิกริยาให้บรรดาชาวนาชาวไร่พยายามเข้าจับจองที่ดินเพิ่มมากขึ้น โดยหวังว่าการทำเกษตรกรรมในที่ดินจำนวนที่มากขึ้นกว่าเดิมจะทำให้สามารถมีเงินมาชำระคืนหนี้สินที่เพิ่มขึ้นมาได้ แต่บรรดานักธุรกิจในเมืองที่เป็นผู้รับจ้างนองทรัพย์สินของเกษตรกรกลับฉวยโอกาสชุดเลือดเนื้อด้วยการคิดดอกเบี้ยเอากับพวกชาวไร่ชาวนาในอัตราที่สูงมาก อีกทั้งเมื่อมาถึงปี ค.ศ. 1886 ก็เกิดภาวะฝนแล้งขึ้นมาในแถบภาคกลางด้านตะวันตก (Midwestern) ของสหรัฐอเมริกา เป็นการซ้ำเติมบรรดาเกษตรกรให้ต้องพบกับความหายนะและสิ้นเนื้อประดาตัวกันอย่างมากมาย ซึ่งในช่วงกลางทศวรรษที่ 1880 นี้เกษตรกรชาวไร่ชาวนาในภาคกลางด้านตะวันตกก็เป็นประชากรกลุ่มที่มีหนี้สูงสุดในสหรัฐอเมริกาเลยทีเดียว

3. ความเชี่ยวชาญในการเพาะปลูกพืชเชิงเดี่ยว แม้บรรดาเกษตรกรอเมริกันจะได้ทดลองและพัฒนาวิธีการทำเกษตรตลอดระยะเวลาศตวรรษที่ 19 ก็ตาม แต่ทว่าเกษตรกรอเมริกันก็มักที่จะปลูกพืชเดิมๆ ซ้ำๆ กันเป็นจำนวนมากในพื้นที่ที่กว้างใหญ่ เช่น ข้าวโพด ข้าวสาลี ถั่วเหลือง ฯลฯ ในขณะที่นักธุรกิจในเมืองประกอบกิจการที่หลากหลาย แต่เกษตรกรกลับลงทุนทั้งหมดของตนไปกับพืชเชิงเดี่ยว สิ่งนี้เองทำให้เกษตรกรมีความเสี่ยงที่จะพบกับความล้มจมในฐานะทางการเงินเพิ่มมากขึ้น เนื่องจากการทำเกษตรแบบนี้ต้องลงทุนในการใช้ปุ๋ยจำนวนมาก ทำให้ต้องกู้หนี้ยืมสินเป็นจำนวนมาก ดังนั้นเมื่อเก็บเกี่ยวพืชผลเสร็จแล้วหากราคาสินค้าตกต่ำ เกษตรกรก็จะตกอยู่ในความลำบากทันที

4. การเปลี่ยนแปลงของตลาดสินค้าทางการเกษตรภายหลังยุคสงครามกลางเมือง ในช่วงสงครามกลางเมืองของสหรัฐอเมริกานั้นฐานะของเกษตรกรอเมริกันรุ่งเรืองขึ้นมาด้วยเหตุผล 2 ประการ ได้แก่ 1) รัฐบาลต้องการเสบียงอาหารไว้ใช้เลี้ยงกองทัพ ดังนั้น บรรดาเกษตรกรจึงสามารถขายอาหารให้แก่รัฐบาลได้ในราคาดี 2) ตลาดการค้าระหว่างประเทศเปิดกว้างขึ้นมากเพราะทางยุโรปทำการเพาะปลูกไม่ได้ผล ทำให้ความต้องการข้าวสาลีเป็นจำนวนมากจากสหรัฐอเมริกา ภายหลังสงครามกลางเมือง รัฐบาลยังได้ตรากฎหมาย Homestead Act ปี 1862 ที่ให้ที่ดินฟรีจำนวน

160 เอเคอร์ แก่ผู้ที่จะไปตั้งถิ่นฐานอยู่ในดินแดนตะวันตก ทำให้ผลผลิตเพิ่มมากขึ้น และราคาก็ยิ่งตกลงมากขึ้นไปอีก

เมื่อต่อมาในช่วงสงครามกลางเมือง แม้ว่าจะมีความต้องการผลผลิตทางการเกษตรจากต่างประเทศ แต่ก็มีเกษตรกรอเมริกันที่ทำการค้าขายผลผลิตของตนเองอย่างกว้างขวางในตลาดต่างประเทศอยู่เพียงไม่กี่รายเท่านั้น และแม้ว่าหลังจากยุคของสงครามกลางเมืองแล้ว ตลาดต่างประเทศสำหรับสินค้าทางการเกษตรของสหรัฐอเมริกาจะยังเปิดกว้างเพิ่มขึ้น โดยที่ในช่วงระหว่างปี ค.ศ. 1860 – 1900 นั้น มูลค่าการส่งออกสินค้าเกษตรของสหรัฐอเมริกาส่งถึง 75% ของมูลค่าการส่งออกทั้งหมดของสหรัฐอเมริกา (Goldfield, 2001: p.632) แต่เกษตรกรจำนวนมากยังไม่มี ความเข้าใจที่ดีพอในเรื่องของความสัมพันธ์ทางการเงินของตลาดสินค้าเกษตร และการค้าระหว่างประเทศ และด้วยเหตุนี้เองทำให้มีผู้ฉวยโอกาสนี้เพื่อทำกำไรอย่างมากไม่ว่าจะเป็นบริษัทขนส่งสินค้าหรือว่าพ่อค้าคนกลาง ดังนั้น แม้ว่าตลาดจะขยายตัวอย่างมาก แต่เกษตรกรกลับไม่ได้รับผลประโยชน์จากการขยายตัวของตลาดแต่อย่างใด นอกจากนี้บรรดาประเทศต่างๆ ในยุโรปก็ยังตั้งกำแพงภาษีเพื่อต่อต้าน สินค้าทางเกษตรของสหรัฐอเมริกาเพื่อเป็นการแก้ลำที่สหรัฐอเมริกาตั้งกำแพงภาษีติดกันสินค้าทางอุตสาหกรรมของยุโรป ตลอดจนการส่งข้าวสาลีออกของรัสเซียก็ได้เข้าไปแย่งตลาดในยุโรปอีกด้วย

ในการทำธุรกิจภายหลังจากยุคสงครามกลางเมืองก็ยังมีเกษตรกรจำนวนมากที่ยังขาดทักษะพื้นฐานในด้านการทำธุรกิจ ดังนั้น พวกเขาจึงไม่มีอำนาจต่อรอง เหมือนกันกับที่บรรดานักธุรกิจผู้มั่งคั่งมีกัน ทำให้พวกเขาไม่สามารถที่จะควบคุมตลาดได้ การที่บรรดาเกษตรกรจะประสบความสำเร็จและมั่งคั่งได้นั้น ขึ้นอยู่กับปัจจัยสำคัญ 6 ประการ ได้แก่ 1) วงจรทางธุรกิจ (Business Cycles) 2) สินเชื่อ (Credit) 3) การขนส่ง (Transportation) 4) กำลังแรงงาน (Labor Supply) 5) โครงสร้างราคา (Price Structure) และ 6) นโยบายของรัฐบาล (Government Policies) แต่สิ่งต่างๆ เหล่านี้แทบจะเรียกได้ว่าเหนือการควบคุมของชาวไร่ชาวนาแทบจะโดยสิ้นเชิง ดังนั้น เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว บรรดาเกษตรกรจึงเริ่มมีปฏิกิริยาต่อปัญหาที่เกิดขึ้น

โดยเริ่มสำนึกจะต้องดำเนินการทางการเมืองเพื่อแก้ไขปัญหาให้แก่กลุ่มของตนเอง ซึ่งการกระทำของบรรดาเกษตรกรเช่นนี้นับได้ว่าเกษตรกรในสหรัฐอเมริกาได้เริ่มก่อตั้งกลุ่มอิทธิพลของตนขึ้นมา ซึ่งโดยทั่วไปแล้วกลุ่มอิทธิพลมักจะมีบทบาทสำคัญในทางการเมืองมาก เพราะเหตุว่ากลุ่มอิทธิพลเหล่านี้พยายามดูแลผลประโยชน์ของตน เป็นการถ่วงดุลอำนาจซึ่งกันและกันทั้งฝ่ายรัฐบาล พรรคการเมือง ข้าราชการ และกลุ่มอิทธิพลนี้ทำให้เกิดความรู้สึกรับผิดชอบต่อสังคมมากขึ้น ซึ่งความรู้สึกรับผิดชอบนี้ต่อสังคมนี้เองที่เป็นส่วนประกอบอันสำคัญของลัทธิประชาธิปไตย (โกวิท วงศ์สุรวัฒน์, 2548: 120)

สมาคมคุ้มครองผลประโยชน์ของเกษตรกรแห่งสหรัฐอเมริกา (Association of Farmers Founded in the U.S.)

สมาคมนี้มีชื่อเรียกกันโดยทั่วไปว่า เดอะกรันจ์ (The Grange) ซึ่งคำนี้มีที่มาจากคำโบราณว่า “granary” (หมายถึง ยุ้งฉาง) สมาคมนี้เป็นการรวมตัวกันของบรรดาเกษตรกร จัดตั้งขึ้นในปี ค.ศ. 1868 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการสนับสนุนบรรดากฎหมายที่เอื้อประโยชน์ให้แก่เกษตรกร รวมทั้งจัดตั้งขบวนการความร่วมมือของเกษตรกรเพื่อรวบรวมทุนและจัดซื้อเครื่องจักรกลต่างๆ ทำการขนส่งและประกันผลผลิต

ในตอนแรกสุด ขบวนการประชานิยมในรูปของสมาคมนี้เกิดขึ้นที่มลรัฐมินเนโซตา อันเป็นบ้านเกิดของโอลิเวอร์ เคลลี (Oliver Kelley) ผู้ก่อตั้งสมาคม ในช่วงทศวรรษที่ 1870 ขบวนการนี้ได้ขยายตัวออกไปอย่างรวดเร็ว โดยมีเหล่าชาวไร่ชาวนาที่ต้องประสบกับความลำบากต่อเนื่องมาจากอัตราค่าขนส่งของการรถไฟที่สูงลิบล็ว รวมทั้งปัญหาการเงินที่ฝืดเคือง โดยในปี 1875 ขบวนการนี้ก็มีสมาชิกมาถึง 850,000 คนแล้ว สมาชิกส่วนใหญ่ก็เป็นเกษตรกรที่ได้รับผลกระทบหรือตกเป็นเหยื่อของการรถไฟ พ่อค้าคนกลาง และธนาคาร สมาคมนี้ได้กลายเป็นแกนกลางในการประสานความร่วมมือของผู้นำขบวนการเกษตรกรทั่วประเทศเพื่อต่อสู้ให้กับเกษตรกรผ่านการ

ผลักดันให้ผ่านกฎหมายเกี่ยวกับการขนส่งและเครื่องจักรต่างๆ นอกจากนี้ยังได้ทำการรณรงค์ผ่านทาง การสมัครรับเลือกตั้งทางการเมืองอีกด้วย

อย่างไรก็ดีการดำเนินการเหล่านี้ก็ประสบความสำเร็จได้ในระดับหนึ่ง เนื่องจากสิ่งเหล่านี้ล้วนขัดต่อผลประโยชน์กับธุรกิจท้องถิ่น รวมทั้งความอ่อนแอของสมาคม แต่อย่างน้อยที่สุดการดำเนินการของสมาคมก็ได้เป็นการริเริ่มแบบแผนที่สำคัญขึ้นมา ด้วยการที่สามารถผลักดันกฎหมายโดยเฉพาะที่เกี่ยวกับการควบคุมขนส่ง ยิ่งไปกว่านั้นการเคลื่อนไหวของสมาคมนี้ก็นับเป็นจุดเริ่มต้นของความพยายามอย่างมุ่งมั่นจริงจังของเหล่าเกษตรกร เพื่อที่จะให้มีการแก้ไขปัญหาของพวกตนผ่านทางนโยบายเศรษฐกิจและการเมือง (Foner & Garraty, 1991: 759) ซึ่งการใช้อิทธิพลของกลุ่มเกษตรกรก็เช่นการที่พวกเขาพยายามใช้อิทธิพลผ่านทางรัฐสภาของมลรัฐภาคตะวันตกในการที่จะบังคับการรถไฟให้ลดค่าขนส่งสินค้าทางการเกษตรลง ซึ่งก็ประสบความสำเร็จพอสมควร จนกระทั่งศาลฎีกาแห่งสหรัฐอเมริกาได้ตัดสินว่ากฎหมายของมลรัฐจะใช้บังคับการรถไฟออกกฎหมายควบคุมการรถไฟมิให้เก็บค่าขนส่งแพงจนเกินไป การรถไฟต้องเก็บราคามาตรฐานตามน้ำหนักและต้องพิมพ์แจ้งค่าระวางไว้ล่วงหน้าก่อนเสมอ (โกวิท วงศ์สุรวัฒน์, 2548: 119)

สมาคมคุ้มครองผลประโยชน์ของเกษตรกรแห่งสหรัฐอเมริกาประกอบด้วยองค์กรอิสระมากมายหลายกลุ่ม แต่ในช่วงทศวรรษที่ 1880 มีองค์กรที่มีบทบาทสูงที่สุด 3 องค์กร ได้แก่

1. สหภาพเกษตรกรและกรรมกรแห่งอเมริกา (Farmers and Laborers' Union of America) องค์กรนี้กระจายตัวอยู่ทั่วไปในภาคใต้ฝั่งตะวันตก ในปี ค.ศ. 1890 มีสมาชิก 3 ล้านคน

2. พันธมิตรเกษตรกรภาคเหนือฝั่งตะวันตก (Northwest Farmers' Alliance) องค์กรนี้เริ่มขึ้นในชิคาโกแล้วกระจายตัวทั่วไปในภาคกลางด้านตะวันตก โดยในปี ค.ศ. 1890 มีสมาชิก 2 ล้านคน

3. พันธมิตรผิวสีแห่งชาติ (Colored Farmers Nation Alliance) เป็นองค์กรที่มีเหล่าสมาชิกเป็นเกษตรกรเชื้อสายแอฟริกัน-อเมริกัน ในพื้นที่ภาคใต้และ

ภาคกลางด้านตะวันตก โดยในปี ค.ศ. 1890 มีสมาชิกอยู่ระหว่าง 1 ล้านคน ถึง 1.5 ล้านคน

องค์กรทั้งสามนี้ได้จัดให้มีการประชุมร่วมกันที่ St. Louis มลรัฐมิสซูรี ในปี ค.ศ. 1889 แต่ทว่าพวกเขาไม่สามารถตกลงกันในเรื่องของความแตกต่างระหว่าง ภูมิภาคและรูปแบบองค์กรแห่งชาติได้ อย่างไรก็ตามในการเลือกตั้งเมื่อ ค.ศ. 1890 เกษตรกรในภาคใต้ก็ให้การสนับสนุนพรรคเดโมแครต (Democrats) ในระดับท้องถิ่น ในขณะที่เกษตรกรในเขตภาคกลางฝั่งตะวันตกกลับก่อตั้งพรรคการเมืองท้องถิ่นของตนเองขึ้นมา ซึ่งต่อมากลายเป็นพรรคการเมืองที่รู้จักกันในนามของพรรคประชาชน (People 's Parties) ซึ่งมีความสำคัญที่จะได้อธิบายถึงในภายหลัง โดยนางแมรี เอลิซ่าเบธ เลส (Mary Elizabeth Lease) เกษตรกรหญิงชาวแคนซัส (Kansas) ซึ่งเป็นหนึ่งในนักปราศรัยของขบวนการประชานิยม ที่ได้เดินทางไปตามชนบทของอเมริกา เพื่อหาเสียงสนับสนุนให้แก่ผู้สมัครรับเลือกตั้งที่ฝักใฝ่เกษตรกรในการเลือกตั้งทั่วไปในปี ค.ศ. 1890 ซึ่งในครั้งนั้นมีเกษตรกรที่ได้รับเลือกตั้งเป็นวุฒิสมาชิก 5 คน เป็นผู้ว่าการมลรัฐ 6 คน เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร 46 คน การประสบความสำเร็จในการเลือกตั้งนี้ก็เนื่องมาจากการที่มีการรวมตัวกันอย่างเข้มแข็งของเหล่าเกษตรกร องค์กรหลักของเหล่าเกษตรกร 3 องค์กร ได้มาร่วมการรวมตัวกันอย่างเข้มแข็งของเหล่าเกษตรกร องค์กรหลักทั้ง 3 องค์กรยังได้มาประชุมกันที่โอมาฮา ในมลรัฐเนบราสกา (Nebraska) ในปี ค.ศ. 1892 และได้ร่วมกันกำหนดหลักการความต้องการร่วมกัน ขึ้นมา 6 ประการ ได้แก่

- 1) เพื่อให้มีสภาพแรงงานในกิจการทุกอย่างตลอดไป
- 2) เพื่อความมั่นคงของผู้ใช้แรงงาน
- 3) สนับสนุนให้รัฐบาลเป็นเจ้าของกิจการขนส่ง
- 4) สนับสนุนให้รัฐบาลเป็นเจ้าของระบบการสื่อสารโทรคมนาคมทุกชนิด
- 5) สนับสนุนนโยบายด้านการลงทุนที่ยืดหยุ่นและให้มีการกระจายรายได้

อย่างเป็นธรรม

6)ต่อต้านการให้บุคคลเป็นเจ้าของที่ดินมากจนเกินกว่าความสามารถที่เขาจะใช้ประโยชน์ได้

นอกจากสหภาพเกษตรกรและกรรมกรแห่งอเมริกา พันธมิตรเกษตรกรภาคเหนือฝั่งตะวันตก และพันธมิตรเกษตรกรผิวสีแห่งชาติแล้ว ยังมีองค์กรที่เป็นขบวนการประชานิยมของสหรัฐอเมริกาอันสำคัญยิ่งที่ต้องกล่าวถึงอยู่ 2 องค์กร ได้แก่ พรรคกรรมกรหลังเขียว (Greenback Labor Party) และ พรรคประชาชน (People 's Party) ดังนี้

พรรคกรรมกรหลังเขียว

ความเป็นมาของพรรคกรรมกรหลังเขียวนั้นเริ่มต้นขึ้นภายหลังจากสงครามกลางเมืองของสหรัฐอเมริกาในทศวรรษที่ 1870 – 1880 ซึ่งนับเป็นการแสดงออกซึ่งความไม่พอใจเบื้องต้นของบรรดาชาวไร่ชาวนาที่ถูกกดขี่ด้วยหนี้สิน ทั้งนี้เป็นเพราะบรรดาเกษตรกรเห็นว่าปัญหาของพวกตนนั้นเกี่ยวพันกับกระแสหมุนเวียนเงินตรา โดยพวกเขามีแนวคิดที่ว่าปริมาณเงินตราในตลาดนั้นควรจะต้องมีปริมาณที่มากขึ้นเพื่อให้กระแสหมุนเวียนเงินตราเพิ่มมากขึ้นไปด้วย ซึ่งหากเป็นเช่นนั้นแล้วก็จะทำให้ระบบเศรษฐกิจเกิดภาวะเงินเฟ้อขึ้นมา ซึ่งภาวะเงินเฟ้อนี้อาจส่งผลดีต่อเกษตรกรเนื่องจากว่าเมื่อเงินเฟ้อก็จะทำให้ค่าเงินของเงินลดลง ดังนั้นเกษตรกรก็เท่ากับว่าเกษตรกรจะได้ใช้หนี้สินในราคาที่ถูกลงด้วย ทั้งนี้ในสมัยสงครามกลางเมือง รัฐบาลสหรัฐอเมริกาได้พิมพ์ธนบัตรเพื่อนำมาใช้จ่ายเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมาก แต่ธนบัตรเหล่านั้นพิมพ์ออกมาโดยที่ไม่มีทองคำหนุนหลังการพิมพ์ธนบัตร เงินตราที่ออกมาในลักษณะเช่นนี้เรียกกันว่า “หลังเขียว” (Greenback) แต่เมื่อสงครามสงบลง รัฐบาลก็พยายามเรียกเงินหลังเขียวนี้อีกกลับคืนเข้าคลังเพื่อทำลายทิ้งเสียเป็นการแก้ปัญหาเงินเฟ้อ อันนำไปสู่ความไม่พอใจของเกษตรกรที่ทำให้เกิดการรวมตัวกันขึ้น โดยมีกรรมกรโรงงานอุตสาหกรรมเข้าร่วมมือด้วย ในที่สุดจึงได้ทำการก่อตั้งพรรคการเมืองขึ้นมาชื่อว่า พรรคกรรมกรหลังเขียว (โกวิท วงศ์สุรวัฒน์, 2548: 119) ซึ่งในพรรคการเมืองนี้มีนาย Henry C. Carey นักเศรษฐศาสตร์ และนาย Peter Cooper นักการ

อุตสาหกรรม เป็นแกนนำพรรค ซึ่งต่อมานาย Peter Cooper นี้ได้ลงสมัครรับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดี

จุดประสงค์หลักของพรรคนี้คือ เพื่อเข้าจัดการกับปัญหากระแสหมุนเวียนเงินตรา โดยมุ่งให้รัฐบาลทำการออกธนบัตรหลังเขียวออกมามากๆ เพื่อรักษาการขยายตัวของระบบเงินตราให้เพียงพอที่จะรองรับการเจริญเติบโตของประชากรและการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ เนื่องจากการหยุดพิมพ์ธนบัตรหลังเขียวและเรียกเก็บเงินหลังเขียวกลับเข้าคลังนี้ทำให้ปริมาณกระแสเงินหมุนเวียนในตลาดลดลงจาก 58 ดอลลาร์สหรัฐต่อคน ในปี ค.ศ. 1865 เหลือเพียง 17 ดอลลาร์สหรัฐต่อคน (Burns, 1963: p.784) ทั้งนี้การผลิตธนบัตรหลังเขียวเพิ่มขึ้นจะส่งผลดีต่อเกษตรกร 3 ประการ ได้แก่

1. ทำให้เกษตรกรที่เป็นหนี้หรือที่ได้จำนองทรัพย์สินเพื่อซื้อที่ดินในช่วงสงครามกลางเมืองซึ่งราคาที่ดินสูงขึ้นมาก สามารถใช้หนี้สินได้ในราคาที่ถูกลง เนื่องจากการที่เงินเสื่อมค่าเพราะภาวะเงินเฟ้อ

2. การกู้ยืมเงินเพื่อมาลงทุนจะกระทำได้ง่ายขึ้น เนื่องจากมีเงินอยู่ในตลาดจำนวนมาก

3. เกษตรกรสามารถขายพืชผลได้ในราคาดี

ทั้งนี้สามารถพิจารณาได้จากคำกล่าวของแกนนำพรรคที่ว่า “ผมเชื่อว่าเมื่อระบบการเงินการคลังของอเมริกันได้รับการดูแลอย่างแท้จริง โดยการอัดฉีดเม็ดเงินเข้าไปสู่วงจรการหมุนเวียนเงินตรา ซึ่งสิ่งนี้จะไม่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่เม็ดเงินที่ได้อัดฉีดลงไปหากว่าอยู่ภายใต้การควบคุมจัดการของรัฐบาล แต่มันจะช่วยให้สามารถบรรเทาปัญหาเรื่องหนี้สินลงได้ ช่วยให้เกิดการจ้างงานสำหรับแรงงานทุกระดับ ความมั่นคงจะเกิดแก่ประเทศชาติโดยส่วนรวมอย่างยั่งยืนในที่สุด” (คำกล่าวในการหาเสียงของ Peter Cooper แปลจาก www.nyc-architecture.com/LES/LES025.htm)

การดำเนินการของพรรคกรรมกรหลังเขียวนี้ก็นับว่าประสบความสำเร็จในระดับหนึ่ง เนื่องจากสามารถทำให้รัฐสภาสหรัฐฯ ออกกฎหมายให้ธนบัตรหลังเขียวจำนวน 346 ล้านเหรียญ ยังคงใช้อยู่ในตลาดการเงิน มิให้เก็บไปทำลายเสีย แม้ว่า

รัฐบาลมิได้ออกกฎหมายให้เพิ่มจำนวนธนบัตรในกระแสนวนเวียนการเงินแต่อย่างใด นอกจากนี้แล้วยังเกิดผลพวงตามมาทำให้เกิดนโยบายอื่นๆอีก เช่น สนับสนุนการเก็บภาษีรายได้และการจำกัดการซื้อขายที่ดินสาธารณะให้แก่เฉพาะผู้ที่ตั้งถิ่นฐานอยู่ในพื้นที่นั้นๆจริงๆ ในปี ค.ศ. 1888 พรรคได้ให้การสนับสนุนแก่สหภาพแรงงานและเรียกร้องให้รัฐบาลเข้าเป็นเจ้าของกิจการสาธารณะ เช่น การรถไฟและโทรเลข เรียกร้องสิทธิการเลือกตั้งให้แก่สตรี และเรียกร้องให้มีการเลือกตั้งวุฒิสมาชิกโดยตรง (Burns, 1963: p.784) แต่อย่างไรก็ตาม พรรคการเมืองนี้ตั้งอยู่ได้ไม่นานนักก็ต้องล้มเลิกไป เนื่องจากเกิดการขัดแย้งกันเองระหว่างเกษตรกรกับกรรมกร โดยที่บรรดาเกษตรกรต้องการให้ราคาสินค้าอุตสาหกรรมถูกลงและต้องการให้ค่าจ้างกรรมกรถูกลงด้วย แต่ในขณะเดียวกันพวกกรรมกรก็กลับต้องการค่าจ้างที่สูงขึ้น และต้องการให้สินค้าเกษตรกรรมจำพวกอาหารมีราคาถูกลง

เมื่อพรรคการเมืองได้ล้มเลิกไปแล้ว ความเดือดร้อนของเกษตรกรก็มีได้ลดน้อยลงไป เนื่องจากปัญหาเรื่องเงินฝืดยังคงอยู่ ทำให้ปริมาณเงินในกระแสนวนเวียนเงินตรามีจำนวนน้อย จนกระทั่งเกิดมีการค้นพบแร่เงินเป็นจำนวนมากในภาคตะวันตกของสหรัฐอเมริกา ทำให้ความหวังของการเพิ่มจำนวนเงินในกระแสนวนเวียนของเกษตรกรมีโอกาสดีขึ้น ด้วยการนำแร่เงินเหล่านั้นมาทำเป็นเงินตราเพื่อเพิ่มจำนวนเงินในกระแสนวนเวียน แต่ปัญหาเรื่องการนำแร่เงินมาทำเงินตรานั้นอาจกล่าวได้ว่าเป็นจังหวัดไม่ดีของพวกเขาเกษตรกร กล่าวคือ รัฐบาลได้ใช้มาตรฐานของโลหะที่มาหนุนหลังเงินตรา 2 ประเภท ได้แก่ทองคำและเงิน จนกระทั่งถึงปี ค.ศ. 1873 และรัฐบาลสหรัฐได้อนุญาตให้นำทองคำและเงินให้แก่รัฐบาลเพื่อทำเหรียญทองคำหนัก 1 ออนซ์ แต่เนื่องจากแร่นั้นหายากและราคาของเงินนั้นแพงกว่าที่รัฐบาลกำหนดไว้จึงไม่ค่อยมีใครนำแร่เงินไปให้กรมกษาปณ์ทำเหรียญเงิน จนกระทั่งมาถึงปี ค.ศ. 1873 รัฐสภาสหรัฐฯ ได้ออกกฎหมายเลิกทำเหรียญจากแร่เงิน ซึ่งเป็นจังหวะพอดีกับการค้นพบแร่เงินจำนวนมากตามเทือกเขาร็อกกีในภาคตะวันตกประเทศต่างๆในยุโรปก็หันมาหาทองคำเพื่อใช้เป็นโลหะอันมีค่าที่หนุนหลังกระแสนวนเวียนอย่างเดียว ทำให้แร่เงินมีจำนวนมากขึ้นแต่ราคากลับตกต่ำลง ดังนั้นชาวเหมืองแร่เงิน

ในภาคตะวันตก กับบรรดาเกษตรกรได้เรียกร้องให้รัฐบาลออกกฎหมาย 2 ฉบับ คือ The Bland-Allison Act ในปี ค.ศ. 1878 ซึ่งอนุมัติให้กระทรวงการคลังซื้อแร่เงินจำนวน 2 – 4 ล้านดอลลาร์ทุกเดือนเพื่อเริ่มทำเหรียญเงินออกใช้อีก ในปี ค.ศ. 1890 รัฐสภาสหรัฐฯ ได้ออกกฎหมายอีกฉบับชื่อ The Sherman Silver Purchase Act ซึ่งอนุมัติให้กระทรวงการคลังออกธนบัตรที่ใช้ชำระหนี้ตามกฎหมายได้ โดยมีทองคำและเงินหนุนหลังที่เจ้าของธนบัตรสามารถนำเอาธนบัตรมาแลกทองคำหรือเงินจากรัฐบาลสหรัฐฯ ได้ แต่ปัญหาเกิดขึ้นก็คือ การขุดแร่เงินได้เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ จนกระทั่งแร่เงินราคาตกลง ส่วนทองคำราคาสูงขึ้น บรรดาผู้คนจึงเริ่มกักตุนทองคำกัน เหรียญทองคำก็เริ่มหายไปจากตลาด และทองคำสำรองของรัฐบาลก็ถูกแลกเปลี่ยนเป็นจำนวนมาก ทำให้เกิดเป็นวิกฤติการณ์ทางการเงิน ในปี ค.ศ. 1893 เนื่องจากคนเริ่มไม่มั่นใจในความมั่นคงของระบบเงินตรา ราคาสินค้าสูงขึ้นเรื่อยๆ ส่วนราคาของแร่เงินก็ตกลงเรื่อยๆ เช่นกัน ดังนั้น ประธานาธิบดีคลีฟแลนด์จึงขอให้รัฐสภาออกกฎหมายยกเลิก The Sherman Silver Purchase Act เสียในปี ค.ศ. 1893 ซึ่งในปีนั้นเอง J. P. Morgan ได้เข้าช่วยการคลังของสหรัฐอเมริกาโดยซื้อพันธบัตรของรัฐบาล ด้วยทองคำเป็นจำนวนถึง 62 ล้านดอลลาร์ ทำให้วิกฤติการณ์ทางการเงินสงบลงได้

ภายหลังการล่มสลายของพรรคกรรมกรหลังเขียวแล้ว ก็ยังมีพรรคการเมืองที่มีความสำคัญต่อขบวนการประชานิยมของสหรัฐอเมริกาอยู่อีกพรรคหนึ่ง ซึ่งก็คือ พรรคประชาชน (The People 's Party)

พรรคประชาชน หรือพรรคฟ็อล์ฟulist

พรรคประชาชน (The People 's Party) หรือที่รู้จักกันกว้างขวางในนาม พรรคฟ็อล์ฟulist/พรรคประชานิยม (Populist Party) เป็นพรรคการเมืองของเหล่าเกษตรกรที่ต่อเนื่องมาจากพรรคกรรมกรหลังเขียวซึ่งล่มสลายไปแล้ว แต่ทว่าพวกเขายังได้รับความยากลำบากอยู่ไม่ว่าเรื่องระบบการเงินที่ใช้ทองคำเป็นมาตรฐาน เพราะทำให้เงินในกระแสหมุนเวียนไม่พอ ซึ่งส่งผลต่อเนื่องมาถึงเรื่องการกู้ยืมเงินมาลงทุน เพราะเมื่อปริมาณเงินมีน้อย การกู้ยืมก็ยากขึ้นและอัตราดอกเบี้ยก็

สูงขึ้น นอกจากนี้ผลจากภาวะความแห้งแล้งในช่วงทศวรรษที่ 1880 ได้ทำให้พื้นที่ปลูกข้าวสาลีได้รับความเสียหายอย่างหนัก รวมทั้งราคาฝ้ายในภาคใต้ก็ตกต่ำลงถึงที่สุด หนี้สินที่มีอยู่เดิมก็ไม่สามารถที่จะชำระได้ ทำให้เกษตรกรในภาคใต้และภาคตะวันตกได้พยายามที่จะก่อตั้งพรรคการเมืองระดับชาติขึ้นมาอีกเพื่อแก้ปัญหาให้กับเกษตรกร โดยก้าวแรกของพรรคการเมืองนี้เริ่มต้นในระดับท้องถิ่นเมื่อปี ค.ศ. 1890 โดยที่พวกเขาได้รับชัยชนะในการเลือกตั้งและสามารถครองสภานิติบัญญัติของรัฐแคนซัสได้ นอกจากนี้ Kansan William Peffer ก็ยังได้เป็นวุฒิสมาชิกคนแรกของพรรคด้วย ทั้งนี้จากการที่เขาเป็นไฉนวดเคราขาวยาว ทำให้พวกนักหนังสือพิมพ์และนักการเมืองฝั่งตะวันออกหลายคนที่มีเรื่องราวของพวกประชานิยมเพียงเล็ๆ น้อยๆ และมองว่าพรรคอย่างเป็นพรรคก็ก๊อที่ถูมองอย่างน่าขบขัน (Edwards, 1896)

อย่างไรก็ตาม สำหรับในภาคตะวันตกและภาคใต้แล้วขบวนการประชานิยมกลับได้รับการสนับสนุนเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ในปี ค.ศ. 1891 พรรคฟอพูลิสก็ได้ยกระดับขึ้นเป็นพรรคการเมืองระดับชาติอย่างเป็นทางการ โดยเป็นกรรวมตัวกันของพันธมิตรเกษตรกร (Farmers' Alliance) และสหบาลกรรมกร (The Knights of Labor) และในปี ค.ศ. 1892 นาย James B. Weaver ผู้สมัครรับเลือกตั้งประธานาธิบดีของพรรคประชานิยมก็ได้รับเสียงสนับสนุนถึงกว่าหนึ่งล้านเสียงและยิ่งเมื่อเกิดวิกฤตการณ์ทางการเงินใน ค.ศ. 1893 ด้วยแล้วทำให้จำนวนสมาชิกของพรรคการเมืองนี้มีเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว แต่ก็เป็นที่น่าเสียดายว่าพรรคนี้กลับไม่สามารถที่จะรักษาความเข้มแข็งของพรรคและสร้างชัยชนะในระยะยาวเอาไว้ได้ ทั้งนี้สาเหตุสำคัญก็เนื่องมาจากการคุกคาม รวมไปถึงเกมการเมืองและการที่พรรคเกิดความแตกแยกกันภายในขึ้น

ในปี ค.ศ. 1896 ซึ่งเป็นปีที่มีการเลือกตั้งประธานาธิบดีของสหรัฐอเมริกา แม้พรรคจะมั่นใจในนโยบายการนำแร่เงินเข้ามาทำเงินตราโดยเสรีก็ตาม ทว่าทางด้านของพรรคเดโมแครตก็มีกลุ่มที่เรียกว่า “กลุ่มเงิน” อยู่ในพรรคที่มีแนวคิดในเรื่องนี้

คล้ายกัน แต่พรรคประชานิยมกลับต้องประสบปัญหามากกว่าพรรคเดโมแครต เนื่องจากสาเหตุสำคัญ 2 ประการ ได้แก่

1. กลุ่มนิมการรวมพรรค ภายในพรรคประชานิยมได้มีความพยายามที่จะหาทางให้พรรคของตนรวมเข้ากับพรรคเดโมแครต แต่การทำเช่นนี้จะทำให้พรรคต้องถูกบังคับให้เปลี่ยนแปลงนโยบายหลักของพรรค ซึ่งเรื่องนี้ทำให้สมาชิกพรรคในมลรัฐแคนซัสเข้าร่วมกับกลุ่มสมาชิกอื่นๆ ที่เห็นว่าความคิดเช่นนี้เป็นเหมือนกับการแข่งพรรคเพื่อต่อต้านความคิดเช่นนี้ แต่ในฝ่ายของพวกที่นิมการรวมพรรคก็ได้โต้แย้งว่าการที่พรรคทำตัวเป็นพรรคที่สามอยู่อย่างนี้จะทำให้มีฐานเสียงอยู่เพียงแคในเขตพื้นที่ท้องถิ่นเท่านั้นไม่สามารถที่จะไปสู้กับพรรคใหญ่ๆ ได้ นโยบายที่ดีที่สุดก็คือ ต้องหาทางเข้าไปมีอิทธิพลในพรรคใหญ่ๆ ให้ได้ ซึ่งก็คือการสนับสนุนให้รวมเข้ากับพรรคเดโมแครตที่มีนโยบายใกล้เคียงกันนั่นเอง

2. สำหรับกลุ่มสายกลางในพรรคนั้นก็ตั้งข้อสงสัยว่าผู้นำพรรคเดโมแครตต้องการที่จะทำลายพรรคที่สาม โดยการบีบให้รวมพรรค ดังนั้นพวกเขาจึงไม่ต้องการที่จะเดินไปตามเกมการเมืองเช่นนี้ พวกสายกลางในพรรคนี้จึงเสนอว่า พรรคควรที่จะวางตัวอยู่ตรงกลางระหว่างพรรคการเมืองใหญ่ทั้งสองพรรค คือพรรคเดโมแครตและรีพับลิกัน เสมือนหนึ่งยืนอยู่กลางถนน แต่ทว่าแนวคิดของพวกสายกลางเช่นนี้กลับจะทำให้พรรคถูกพรรคการเมืองใหญ่ทั้งสองพรรคเขี่ยให้พ้นจากเส้นทางการเมืองมากกว่า ในขณะที่พวกนิมการรวมพรรคพยายามหาทางปรนีประนอมกับกลุ่มอื่นๆ ภายในพรรค โดยหวังว่าจะประสบความสำเร็จในการเข้าร่วมเป็นพันธมิตรกับพรรคเดโมแครต แต่พวกเดินสายกลางอย่างนาย Tom Watson ก็เตือนว่า การรวมพรรคนั้นหมายความว่าพรรคประชานิยมนั้นกำลังนำตัวเองเข้าไปเป็นเครื่องสังเวย

ทั้งนี้ภายในพรรคเอง พวกสายกลางพยายามที่จะจัดให้มีการประชุมระดับชาติของพรรคก่อนที่จะพรรครีพับลิกันและเดโมแครตจะได้ประชุมกัน แต่ความพยายามของกลุ่มนี้กลับสูญเปล่า เนื่องจากกลุ่มที่นิมการรวมพรรคได้เลือกวันประชุมหลังจากที่พรรคใหญ่ทั้งสองพรรคนั้นได้ประชุมกันแล้ว โดยกลุ่มนิมการรวมพรรคนี้หวังว่า กลุ่มที่สนับสนุนการนำแร่เงินมาหนุนกระแสการเงินภายในพรรคเดโมแครต

(กลุ่มเงิน) จะได้รับชัยชนะในการประชุมกันที่ชิคาโก ต่อมาได้มีการประชุมพรรคประชาชนขึ้นที่เซนต์หลุยส์ ระหว่างวันที่ 24 – 26 กรกฎาคม ค.ศ. 1896 เมื่อการประชุมเริ่มต้นขึ้นความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มสายกลาง และกลุ่มนิยมการรวมพรรคก็อยู่ในภาวะตึงเครียดแล้ว แต่ก็ได้มีความพยายามที่จะปรับความเข้าใจกัน โดยการจัดการของนาย William J. Brian ซึ่งมอบให้นาย James K. Jones จากมลรัฐอาร์คันซอสหนึ่งเป็นผู้ที่ได้รับความนิยมมากที่สุดรับหน้าที่เป็นผู้เกลี้ยกล่อมกลุ่มสายกลาง ทำให้นาย Tom Watson จากมลรัฐจอร์เจียซึ่งเป็นพวกกลุ่มสายกลางหยุดการเคลื่อนไหว ทั้งนี้ก็เพราะเขาเห็นว่าหากเคลื่อนไหวต่อไปแล้วจะเกิดความเสียหาย และเขายังหวังเป็นอย่างยิ่งว่ากลุ่มสายกลางจะสามารถควบคุมการประชุมเอาไว้ได้และผู้ที่กลุ่มตนเองเสนอให้เป็นผู้สมัครรับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีของพรรคจะได้รับความเห็นชอบ

แต่แล้วการประชุมครั้งนี้ก็ได้กลายเป็นความพ่ายแพ้ของกลุ่มสายกลาง ด้วยเหตุว่าที่ประชุมได้อนุมัติให้นาย William J. Brian ตัวแทนในการชิงตำแหน่งประธานาธิบดีของพรรคเดโมแครตได้เป็นตัวแทนของทั้งพรรคเดโมแครตและพรรคประชาชน ซึ่งในการชิงตำแหน่งประธานาธิบดีในปี ค.ศ. 1896 มีความหมายต่อพรรคเดโมแครตและพรรคประชาชนที่สนับสนุนผู้สมัครคนเดียวกัน เพื่อร่วมกันต่อสู้ด้วยนโยบายหาเสียงกับพรรครีพับลิกันที่มีนโยบายสนับสนุนให้ออกเงินตราต้องมีทองคำหนุนหลังแต่เพียงอย่างเดียว (เพื่อป้องกันการเกิดเงินเฟ้อ) ส่วนพันธมิตรระหว่างพรรคเดโมแครตและพรรคประชาชนมีนโยบายที่ต้องการให้ใช้ทองคำและเงินหนุนหลังธนบัตร (เพื่อทำให้เกิดเงินเฟ้อ) อันจะทำให้พวกเกษตรกรและชาวอเมริกันในภาคตะวันตกล้มต้ออาปากได้บ้าง

อนึ่ง สำหรับนโยบายของเดโมแครตกับพรรคประชาชนนั้นหากเปรียบเทียบกันแล้ว พรรคประชาชนจะให้ความสนับสนุนนโยบายที่ให้รัฐเข้าแทรกแซงเศรษฐกิจ เมื่อเกิดภาวะเศรษฐกิจตกต่ำเพื่อบรรเทาความเดือดร้อน รวมทั้งเน้นมาตรการป้องกันความยากจนให้แก่ครอบครัวของเกษตรกรและผู้ใช้แรงงานมากกว่าพรรคเดโมแครต ในประเด็นอื่นๆพรรคประชาชนประกาศอย่างชัดเจนว่า

พวกเขาให้ความสนับสนุนเอกราชของคิวบามากกว่าสองพรรคใหญ่ และเสนอประเด็นให้พิจารณาในฐานะสำหรับเขตการปกครองต่างๆ และเขต District of Columbia (D.C.) ให้เทียบเท่ามลรัฐ ซึ่งเรื่องนี้ทั้งรีพับลิกันและดีโมแครตไม่เคยพูดถึง อย่างไรก็ตามนโยบายของพรรคประชาชนนี้ยังไม่ถึงเป็นนโยบายที่รุนแรงอะไรเมื่อเทียบกับองค์กรประชาชนที่อยู่ในภาคตะวันตก รวมทั้งนโยบายการให้สิทธิเลือกตั้งแก่สตรีชาวอเมริกัน ด้วย

อย่างไรก็ตาม แม้ว่านโยบายสำคัญที่สุดที่ใช้ในการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งในการชิงชัยตำแหน่งประธานาธิบดีของพรรคประชาชนตั้งแต่ช่วงต้นทศวรรษที่ 1890 นั่นก็คือ เรื่องที่เกี่ยวกับระบบเงินตรา โดยเฉพาะนโยบายการนำแร่เงินเข้าทำเป็นเงินตราโดยเสรี แต่นอกจากเรื่องเงินแล้ว พรรคประชาชนก็ยังมีนโยบายที่สำคัญอีกหลายอย่าง ได้แก่

1. การกำหนดเวลาให้กรรมกรทำงานวันละ 8 ชั่วโมง ไม่ใช่ทำงานวันละ 10 – 12 ชั่วโมงดังที่เกิดขึ้นในขณะนั้น
2. สนับสนุนให้มีระบบภาษีอัตราก้าวหน้า (Graduated income tax) คือ เก็บภาษีจากคนรวยมาก เก็บจากคนจนน้อย ไม่ใช่เก็บภาษีเท่ากันหมด
3. เสนอให้มีการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภาของสหรัฐฯ โดยตรงจากประชาชน ไม่ใช่ให้รัฐสภาของมลรัฐคัดเลือกอย่างที่กระทำกันอยู่
4. เสนอให้รัฐบาลดำเนินกิจการสาธารณูปโภค เช่น โทรเลข โทรศัพท์ รถไฟ น้ำประปา ฯลฯ นั้นเอง

สำหรับผลการเลือกตั้งประธานาธิบดีที่เกิดขึ้นในปี 1896 นั้นปรากฏว่า นาย William McKinley ตัวแทนจากพรรครีพับลิกันเป็นผู้ได้รับเลือกตั้ง เนื่องจากประชาชนในภาคตะวันออกและพวกกรรมกรไม่ต้องการให้เกิดเงินเฟ้อ เพราะจะทำให้ระบบการเงินของสหรัฐฯ ไม่มั่นคง ดังนั้น สหรัฐฯ จึงประกาศใช้ทองคำเป็นโลหะหนุนธนบัตรแต่เพียงอย่างเดียวในปี ค.ศ. 1900 หลังจากการเลือกตั้งครั้งนี้แม้ว่าพรรคประชาชนยังคงอยู่แต่กระแสของขบวนการประชาชนกลับไม่รื้อแรงเหมือนกับช่วงปี ค.ศ. 1896 พอมาถึงการเลือกตั้งใน ค.ศ. 1900 กระแสตอบรับผู้สมัครรับ

เลือกตั้งของพรรคประชาชนนิยมก็ลดต่ำลงอย่างมาก โดยมีสาเหตุมาจากปัจจัยหลายประการที่สำคัญ ได้แก่

1.เกิดการขาดแคลนข้าวสาลีในอินเดีย ใน ค.ศ. 1896 และการขาดแคลนข้าวสาลีช่วงสั้นๆ ในยุโรปใน ค.ศ. 1897 ทำให้เกษตรกรชาวอเมริกันที่มีผลผลิตเหลือเพื่อสำหรับการส่งออกสามารถขายผลผลิตของตนได้ในราคาสูง จึงไม่ต้องเดือดร้อนจากภาวะตลาดภายใน

2.การค้นพบแหล่งแร่ทองคำใน Klondike และ South Africa รวมทั้งการพัฒนาเทคนิคในการสกัดทองคำทำให้สามารถสกัดทองคำออกมาได้ แม้จากสินแร่ที่มีปริมาณทองไม่มากนักก็ตาม และด้วยเหตุนี้เองปริมาณทองคำในโลกก็เพิ่มมากขึ้นจากที่อยู่เดิมเกิน 2 เท่าภายในระยะเวลาเพียง 2 – 3 ปีเท่านั้น ดังนั้นความมั่งคั่งรุ่งเรืองก็กลับคืนมา ทำให้ข้อเรียกร้องที่ต้องการให้มีการนำเงินมาหนุนหลังกระแสการเงินหรือการพิมพ์ธนบัตร ที่มีการเรียกร้องมาอย่างยาวนานเพื่อแก้ปัญหาการขาดแคลนทองคำต้องหยุดไปโดยปริยายเพราะจากเหตุนี้ทำให้สามารถหาทองคำมาหนุนหลังกระแสการเงินได้มากตามความต้องการของประเทศ เมื่อเป็นเช่นนี้ก็ส่งผลต่อความเชื่อและอุดมการณ์ของขบวนการประชาชนนิยมไม่ว่าจะเป็นพรรคกรรมกรหลังเขียวหรือพรรคประชาชนนิยมหายไปอย่างสิ้นเชิง

สรุป

จากการนำเสนอมาทั้งหมด ผู้เขียนต้องการอธิบายที่มาและกระบวนการขับเคลื่อนแนวคิดประชาชนนิยมในประเทศสหรัฐอเมริกา ที่เกิดขึ้นในช่วงปลายศตวรรษที่ 19 โดยมีฐานการขับเคลื่อนมาจากกลุ่มประชากรระดับล่างของสังคม ได้แก่ กลุ่มเกษตรกรและผู้ใช้แรงงานในขณะนั้น จนสามารถนำข้อเรียกร้องและการเคลื่อนไหวไปสู่การจัดตั้งพรรคการเมืองของตนเองและชูนโยบายหาเสียงตามที่กลุ่มดังกล่าวเรียกร้องผ่านตัวแคนดิเดตประธานาธิบดีของพรรคการเมืองในการเลือกตั้งในปี 1896 ได้สำเร็จ แม้จะไม่ได้รับการเลือกตั้งก็ตาม แต่คำว่า ป็อบulisต์ ก็กลายเป็นสิ่งสำคัญในการเรียนรู้การขับเคลื่อนนโยบายในระบบการเมืองอเมริกันสืบมาจนถึงปัจจุบัน

เอกสารอ้างอิง

- โกวิท วงศ์สุรวัฒน์. (2548). *การเมืองการปกครองสหรัฐอเมริกา : แนวพินิจทางประวัติศาสตร์*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.
- โกวิท วงศ์สุรวัฒน์. (2548). *หลักรัฐศาสตร์*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- Goldfield, D. (2001). *The American Journey: A History of the United State*. New York: Prentic Hall.
- Burns, E. M. N. (1963). *Western Civilizations: Their History and Their Culture*. New York: W.W. Norton & Company, INC.
- Forner, E. and John A. Garraty, eds. (1991). *The Reader 's Companion to American History*. Boston : Houghton Mifflin.
- Tindall B. G. (1984). *America : A Narrative History*. New York: W.W. Norton.
- Taggart, P. (2000). *Populism*. U.K. : Open University Press.
- Divine, A. R. et al. (2002). *The American Story*. New York : Penguin Academics.
- Schultz, K. S. (1999). *American History L Civil War to The Present*. Wisconsin : Wisconsin University.

Translated Thai References

- Wongsurawat, K. (2005). *Politics and Government of the Unites States of America: History Approach*. Bangkok: Odien Stor Press.
- Wongsurawat, K. (2005). *Principles of Political Science*. Bangkok: Kasetsart University